

νέαν αὐτῆς κλίσιν, ὥστε, ὅπως δῆποτε, θέλει νὰ ὀνομάζεται ὁ κύριος Σάρρας Βερνάρδ.

Ὁ καθημερινὸς βίος αὐτῆς μετέχει παντὸς παραδόξου. Ὅταν δὲν παρέστησεν ἀφ' ἐσπέρας ἢ δὲν ἔχη ἕτερον κώλυμα, ἐγείρεται λίαν ἐνωρίς. Ἡ θαλαμηπόλος αὐτῆς εἶναι ἡναγκασμένη νὰ ἐγείρηται πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἵνα ἔχη τὸν καιρὸν ν' ἀνερευνήσῃ καὶ ἀνέυρῃ αὐτὴν εἰς τὴν κλίνην τῆς, ἥτις ἐργασία διαρκεῖ περὶ τὴν ὥραν.

Ἐὰν δὲν ἔχη ἄλλην ἀσχολίαν, ζωγραφίζει ἢ γράφει. Ἀνὰ πᾶσαν ἡμέρειαν ὥραν μεταβάλλει toilette καὶ κατοπτρίζεται ἐντὸς μεγάλου κατόπτρου, τὸ ὁποῖον ἀντανάκλα, ὡς ὑπόδειγμα κομψότητος, ἓνα σκελετόν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας, γράφει κάμμιαν ἐπιστολὴν ἅ la Victor Hugo, μεταβαίνει εἰς τὸ δάσος, εἰς τὸ Salon, εἰς τὰ ἵπποδρόμια, ὅταν ἦναι εἰς τοὺς Παρισίους.

Τὴν ἐσπέραν, συνήθως, κατακλίνεται λίαν ἀργά. Πρὶν ἢ δ' ἀποκοιμηθῇ, ἀναγινώσκει καὶ εἶτα τίθεται μεταξὺ τῶν σελίδων ὡς σημειωτήρ.

Δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἐπαληθεύσωμεν τὴν διήγησιν περὶ ξυλοκραβάτου. Φαίνεται ὅμως, ὅτι τοῦτο ἦτο εὐφύες ἄσπετον δῶρον μελαγχολικοῦ ἔραστοῦ, τὸ ὁποῖον ἢ μεγάλη καλλιτέχνης τηρεῖ ὡς ἀνάμνησιν. Ἡ κλίνη, ἐπὶ τῆς ὁποίας, συνήθως, ἀναπαύεται εἶναι μακρὰ θήκη αὐλοῦ.

Πρὸς ὁδήγιαν παντὸς ὅστις ἤθελεν ἔχει τὴν πρόθεσιν νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τῆς μεγάλης καλλιτέχνης, παρέχονεν τινὰς πληροφορίας περὶ τῆς ἀπαιτουμένης ἐνδυμασίας καὶ τῆς ἐθιμοτυπίας.

Ἐνδυμασία. Γαλάζιον δίουρον, ὑπενδύτης λευκός, ἀναζυρίξ ἐρυθρά. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ταινία, φέρουσα τοῦλάχιστον τὰς ὀκτὼ πρῶτας (battute) τῆς Μασσαλιώτιδος.

Ἐθιμοτυπία. Μόλις γενόμενος δεκτὸς ἐνώπιον τῆς καλλιτέχνης, νὰ προσκρούσῃ εἰς αὐτὴν, προσποιούμενος ὅτι δὲν τὴν βλέπεις, ἢ, ἐὰν στηρίζεται εἰς τοῖχον, νὰ ἐκλάβῃς αὐτὴν ἀντὶ σχισμῆς καὶ νὰ μεταβῇς νὰ παρατηρήσῃς δι' αὐτῆς. Ἀπευθύνων αὐτῇ τὸν λόγον, νὰ μεταχειρίζησαι πάντοτε τὸν τίτλον Ὑψηλότης, ὅστις εἶναι ἐνδείξις τιμῆς πρὸς τὰς πριγκιπικὰς ἑξεις αὐτῆς, καὶ, συγχρόνως, λεπτὸς ὑπαινιγμὸς εἰς τὴν παντελῇ ἑλλειψίν τῶν ἐτέρων διαστάσεων τοῦ κομψοτάτου σώματος αὐτῆς.

Ἰταλός.

ΟΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΑΙ

Δὲν εἰξεύρω τί πρᾶγμα ἀγαπῶ περισσότερο εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, διότι τόσα πολλὰ πράγματα ἀγαπῶ ἀρχίζων ἀπὸ τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς καὶ καταλήγων εἰς τὰ ἑκατονδῶδεκα, ὥστε ἐρωτώμενος αἰφνης τί προκρίνω, θὰ ὑρυσκόμην ἐμπερδευμένος καὶ δισταζών· ἂν ὅμως τύχη νὰ ἐρωτηθῶ ποτε τί μισῶ περισσότερο, θ' ἀποκρινόμην ἀδιστακτως. — Μετὰ τὰ πρᾶσα καὶ τοὺς ἐπικηδεῖους λόγους, μισῶ τὸν συκοφάντην!

Ἡ μαῖα ἢ ἐπιστατήσασα κατὰ τὸν τοκετὸν τῆς ἀνωτέρω ιδέας μου εἶνε ἡ Ἐφημερίς. Εἰς ἐν φύλλον αὐτῆς πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἶδον δημοσιευόμενον τὸ ἀπὸ 17 Φε-

βρουαρίου ε. ε. βούλευμα τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν, δι' οὗ ἐπικυροῦται καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν κ. Ἀλέξ. Κωστῆν τὸ ἀπὸ 8 Ἰανουαρίου ε. ε. βούλευμα τῶν ἐνταῦθα Πλημμελειοδικῶν, τὸ ἐκδοθὲν ἐπὶ τῆς γνωστῆς ὑποθέσεως τῶν καυμédων. Τὸ βούλευμα τῶν Ἐφετῶν κηρύσσει διαπρυσίως τὴν ἀθωότητα τοῦ κ. Κωστῆ, ἀνατρέπει τὴν σαθρὰν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν ἥτις ὡς μὴ ὤφειλεν ἐστηρίχθαι μετὰ πολλῆς ἐλαφρότητος ἐπὶ ἀνυποστάτων καταγγελιῶν, στιγματίζει δὲ διὰ ζῶντων φράσεων τὴν ἀκούθειαν καὶ τὴν ἐμπάθειαν, ὅφ' ἣς ἡ καταγγελία αὕτη ἐνεπνεύσθη.

Ἰσως ἐκ τῆς ἐπιτεινομένης ὁσημέραι διαστροφῆς τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ συκοφάντου ἐγένετο κοινότερον καὶ μάλλον διαδεδομένον· δὲν ἔπαυεν ὅμως διὰ τοῦτο νὰ εἶνε πάντοτε μισητὸν καὶ ἀποτρόπαιον, ὅσον δὲ Σιοπενάουερ καὶ ἂν εἶνε τις, ὅσον συντάκτης Παλιγγενεσίας πρωθυπουργοῦντος Κουμουνδούρου καὶ ἂν εἶνε, πάλιν ἐν τῇ ἀπαισιοδοξίᾳ του θὰ ἐκπλαγῇ καὶ θὰ αἰσθανθῇ βδελυγμίαν καὶ ἀποστροφήν πρὸς τὸν χαλκεύοντα κατηγορίαν κατὰ τιμίον ἀνθρώπου.

Μέσον τῶν γραμμῶν τοῦ εἰρημένου βουλευματος διορῶμεν ὅλην τὴν θλιβεράν Ὀδύσειαν, τοῦ κ. Ἀλέξ. Κωστῆ· βλέπομεν τίμιον καὶ εὐυπόληπτον πολίτην, εὐσυνείδητον καὶ διακεκριμένον ὑπάλληλον, συλλαμβανόμενον διὰ μιᾶς καὶ ἀναγκαζόμενον νὰ διέλθῃ δι' ὅλων τῶν αὐχμηρῶν σταθμῶν περιπλόκου ἀνακρίσεως· βλέπομεν ἐν ἐντίμον ὄνομα ριπτόμενον βορᾷ εἰς τὴν ἀπληστον καὶ χαιρέκακον πολυπραγμοσύνην, ἀλλὰ δὲν βλέπομεν ἐπὶ τέλους ὡς ἐν ταῖς παραστάσεσι τοῦ θεάτρου *Εὐτέρπη* τιμωρομένην ὡς εἶδει τὴν κακοήθειαν καὶ τὴν ἐπιβουλήν. Ἐξῆλθεν μὲν ἀλώβητον τὸ ὄνομα τοῦ κ. Κωστῆ ἐκ τῆς δοκιμασίας καὶ ἐκηρύχθη πανδῆμως ἡ ἀθωότης αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ ἀπονομή αὕτη τῆς δικαιοσύνης δὲν νομίζετε ὅτι εἶνε μονομερής;

Τὸ ἐπ' ἐμοὶ ἂν ἤμην νομοθέτης, Μωσῆς, Ζωροάστρης, Λυκοῦργος ἢ ἔστω καὶ Καρδαράς, ἔχων τὸ δικαίωμα νὰ εἰσαγάγῃ νομοσχέδιον εἰς τὴν βουλὴν, θὰ προέτεινον νόμον ἰδιαίτερον κατὰ τῶν σκοπίμως καὶ ἐσκεμμένως συκοφαντούντων. Καὶ διὰ τὴν ποινὴν δὲν θὰ προσέτρεχον εἰς τὰ φῶτα τοῦ σώματος τῆς χωροφυλακῆς, ὅπερ ἔχει φαίνεται τὸ μονοπώλιον τῆς ἐφευρέσεως πρωτοφανῶν βασιανιστηρίων. Μὲ ἤρκει ἡ καταδίκη τοῦ συκοφάντου εἰς τὴν ἐπιβεβλημένην δημοσίαν ἀνάγνωσιν ἐπὶ ὤρισμένον χρονικὸν διάστημα τῆς ἀποφάσεως δι' ἣς κηρύσσεται ἡ ἀθωότης τοῦ ὑπ' αὐτοῦ κατηγορηθέντος. Ἄν τοῦτο δὲν ἤρκει, ἤθελον προσθέσει εἰς τὴν ποινὴν καὶ τὴν καταναγκαστικὴν ἀνάγνωσιν καὶ συντακτικὴν ἀνάλυσιν τῶν κυρίων ἄρθρων τοῦ Ἐθνικοῦ Πνεύματος.

Ἀπέναντι τοιαύτης φοβερᾶς ποινῆς, εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ οἱ τολμηρότεροι ἤθελον ὑποχωρήσει.

Ζαχαρίας.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Διερχόμενος πρὸ τῆς θύρας τῆς **Ρόμης** ἤκουσα φωνὰς, εἶδα κηρία ἀνημμένα, καὶ ἀνθρώπους ἐκκλησιαζομένους καὶ εἰσῆλθον.

Εἰς τὸν δεξιὸν χορὸν παρὰ τὸ ἀναλογεῖον καλόγηρος